

Kereskedők olcsó hete

Január elsején lépett életbe az a mult esztendő augusztus havában kihirdetett törvény, amely az üzleti hirdetések korlátozásáról és a tisztességtelen versenyről szóló 1923. évi törvény módosításáról intézkedik. A cím tulajdonképpen nem fejezi ki pontosan a törvény tartalmát, mert míg egyrészt a kiadások és végeladások engedélyezését megszigorítja, addig más oldalról a hirdetési lehetőségeket kibővíti és külföldi mintára törvényes szabályozással

lehetővé teszi az alkalmi és szezonvégi árusításokat.

A régi állapot mellett az ilyen árusítások terén a legnagyobb bizonytalanság uralkodott. A kihágási ügyekben ítélkező hatóságok gyakorlata e tekintetben nem volt egységes és a kereskedő alkalmi árusításainak hirdetésénél sohasem volt biztos, hogy nem teszi-e ki magát feljelentésnek, vagy tisztességtelen verseny címén eljárás megindításának. A kereskedő, aki például azt hirdette, hogy az előrehaladt idény miatt raktárán feleslegessé vált áruit szokailanul olcsón árusítja, nem lehetett biztos benne, hogy nem fogják-e ezért a hirdetésért elítélni. Az „olcsóbb, mint bármikor”, „legkedvezőbb vásárlási alkalom”, „rendes árákkal szemben 25 százalékos engedmény” és más hasonló szövegek hirdetése, akár lapokban, akár röpcédulákon, megannyi feljelentésnek és egymásnak ellentmondó kihágási vagy választott bírói döntésnek lehetett az alapja.

A most életbelépett törvény ennek a bizonytalanságnak vet véget. Kimondja, hogy évente kétszer, legfeljebb tizenöt napnál nem hosszabb időt lehet megállapítani, melynek tartama alatt az egyes szakmákhoz tartozó kereskedők és iparosok idényét vagy divatját mult, raktáron maradt, kislejtezett, stb. áruikat alkalmi (idényvégi, leltári, stb.) kiadásnak hirdetésével árusíthatják. Hogy mikor legyen az idényvégi árusításnak ez a két hete,

azt kerületére az illetékes kereskedelmi és iparkamara állapítja meg.

A Kamara ennek a leltári árusításnak idejéről az illetékes iparhatóságokat előzetesen értesíti. A leltári olcsó árusítást úgy előre, mint annak tartama alatt szabadon lehet hirdetni.

Mikor a törvény előkészítő munkálatai folytak, a kétszeri alkalmi árusítás megengedése önmagától adódott. A kereskedelmi szakmák nagy többségénél kétszer merül fel ilyen szezonvégi kiadás szükségessége, a téli és nyári szezon vége felé. Nem pontosan a tél és nyár végén, mert akkor már a kereskedő a következő szezon áruinak beszerzésével van elfoglalva, hanem akkor, mikor a folyó szezon már végére kezd hajlani. A külföldi gyakorlat, melyet a törvényhozás itt is mintául vett, általában

februárt és augusztust tekinti ilyen szezonárusítási hónapoknak.

Most, hogy a Kamara először került abba a helyzetbe, hogy a terminus megállapításának ezt a jogát gyakorolja, szintén külföldi tapasztalatok alapján a saját nyilvánossága útján egy további gondolatot ajánlok a szegedi kereskedők figyelmébe. Próbálják a szezonkiadás hétet felhasználni üzleti forgalmuk emelésére. Németországban és Angliában látam, hogy az ilyen szezonkiadásokat az egyes szakmák kereskedői

kimondott olcsó hetek rendezésére használják fel

s minden módon igyekeznek a közönség köz tudatába belevinni, hogy aki ilyenkor vásárol, a normálnál olcsóbban fedezheti szükségleteit. A tapasztalatok, amennyire én tudom, kedvezőek, mert a kereskedő az olcsóbb árak mellett is, a nagyobb forgalomban megtalálja számítását. Ha nem vált volna be az olcsó hetek intézménye, bizonyára elálltak volna a rendezésétől. Az alapgondolata az ilyen olcsó hetek rendezésének az, hogy az egyes szakmák kereskedői a kari szolidaritás tudatában nem egymás ellen, hanem egymással karöltve használják ki olcsó hét formájában a törvény által a kiadások terén nekik biztosított jogokat.

Mint hogy a kamara

a január 28-án kezdődő két hetet jelölje ki a télvégi leltári kiadás idejéül,

a kereskedőknek azt kellene szakmánként elhatározni, hogy ezt az időt ők az általános olcsó árusítás időszakának is tekintik és ezt

a vásárló közönség tudomására hozzák. Esetleg az egyes szakmai csoportok külön megállapodnak, hogy a hirdetések szövege ne legyen olyan, hogy az a többi kartársak érzékenységét és valóságos, vagy vélt üzleti érdekét sértse. Az árak természetesen szabadon állapíthatók meg és úgy kirakatokban, mint más módon hirdethetők. Az időpont, amelyet a kamara az egyes szakmák képviselőinek meghallgatása mellett kijelölt, alkalmasnak látszik, mert belesik egy elseje, mikor megvan a mód a forgalom tényleges emelésére. Tévégi kiadásnak későbbi időpontra való kitolása véleményem szerint helytelen lett volna, mert márciusban az üzletekben már a tavaszi árusítási szezon szokott megkezdődni.

Az olcsó hét elgondolásom szerint a továbbiakban olyan szokássá fejlődhetik, amely egyaránt szolgálja a kereskedők és a közönség érdekét. Határozni azonban gyorsan kell, ha azt akarjuk, hogy az olcsó hét már az idén is tudja szolgálni az elébe tűzött célokat.

Tonelli Sándor.

Ujévi üdvözlések a városházán

Baranyi főispán és Somogyi polgármester köszöntése

(A Délmagyarország munkatársától.) Ujév délelőttjén üdvözölte Szeged város társadalma a betegségéből szerencsésen felépült Baranyi Tibor főispánt. A hivatalos üdvözlés a városháza közgyűlési termében folyt le. A hatalmas terem zsufolásig megtelt az üdvözlő küldöttek tagjaival. Impozáns formában nyíltakozott meg itt az általános szeretet, amelyet a város társadalma osztály, felekezeti és pártkülönbösg nélkül érez Baranyi főispán iránt.

Népes küldöttséggel jelentek meg a közgyűlési teremben Kormendy Mátyás országgyűlési képviselő vezetésével a szegedi iparosok. A Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetségének küldöttségét özv. Aigner Nándorné vezette, a Frontarcos Szövetség küldöttségét dr. Falczone Kálmán, a tanítótestületét pedig Kiss Károly tanfelügyelő. A kormánypart helyi szervezete nevében dr. Széchenyi István mondott üdvözlő beszédet, amelyben többi között ezeket mondotta:

— Ez az esztendő volt az, amely beláttatta velünk, hogy jobban kell szeretnünk egymást, mint gyűlölnünk ellenségeinket, amelyben megteremtettük azt a légkört, amely a nemzetben és a nemzet minden egyes tagjában fenntartja a hitet és a reménységet és amely lehetővé teszi, hogy ez a nemzet ne engedje hitét elveszíteni történelmi elhivatottságában.

— Azt akarjuk, méltóságos uram, hogy ne tekintse sablonnak ezt a mi szeretetünket, tekintse úgy, mint egy szerves tartozékát ennek a városnak. Kérjük, érezze át ennek a szeretetnek melegségét, amely melegség mellett fel tudja méltóságod tüzetni az idegenből idejött szívet, érezze át, hogy mi nemcsak magyarok, hanem szegediek is vagyunk.

Baranyi Tibor főispán válaszában a következőket mondotta:

— Kedves Barátom! Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Meghatottan mondom köszönetet azért a szívélyes és meleg üdvözlésért, amelyet az új esztendő küszöbén hozzám eljuttatni méltóztattak.

— Az én kedves Barátom arra hivatkozott, hogy nemcsak a sablon vezette ide önöket, hanem egész más lelki indokok voltak azok, amelyek az itten való megjelenésre és ennek a kedves ujévi üdvözlésnek a tolmácsolására idevonzották.

Arra is utalt beszédében, hogy a szegedi emberek lelkébe nézzek bele és ne csak bele-nézzek, hanem lássak is ezekbe a lelkekbe. Lássak benne igaz magyar lelkeket, lássak olyan magyar lelket, amelyik alkalmas volt arra, hogy a megújulásnak a forrása legyen és lássam benne a szegedi lelket, amelyik a magyar nemzeti érdeket a szegedi népen keresztül óhajtja és kívánja szolgálni.

— Én erre csak annyit felelek, hogy beleztem a lelkükbe s ott azt, amit az én igen tisztelt barátom kívánt, megláttam és ez volt az, amey engem egy esztendő leforgása alatt olyan szegedivé tett, hogy nyugodtan merem állítani, miszerint sok olyan szegedi lehet, mint én, de azt hiszem, hogy olyan, aki érzésben különb legyen nálam, olyan nincs!

— Az ut, amelyet az elmúlt négy hónap alatt megtettem, hosszú és szenvedésekkel teli volt. Az orvosaim kiváló képességein kívül a mindenható Isten különös kegyelmének köszönhetem, hogy egészségemet és munkaképességemet visszanyertem. Méltóztassanak meggyőződve lenni arról, hogy még az operáció nehéz óráiban is a legtöbb gondot az okozta nekem, hogy a törvényhatóságoknak a kormányzása terén nem tudtam kifejtetni azt a tevékenységet, amelyre kötelezettséget éreztem.

Ezután az egységes nemzeti akarat kialakulásának szükségességéről beszélt, majd így folytatta:

— Ez az egység nem pártérdek, hanem létérdeke ennek az országnak, mert ez alapfeltételét képezi a revízióknak. Mert a revíziót, mi tisztán a saját erőnkől kiküzdeni nem fogjuk tudni. Nekünk szükségünk van a nagyhatalmak hatalmas pártfogására és ezekre a hatalmas pártfogókra csak akkor számíthatunk, ha ők azt látják, hogy ez az ártatlanul sokat szenvedett magyar nemzet tud a szenvedések tüzeiben megtisztulni.

A többi küldöttek vezetői röviden üdvözltek a főispánt, aki minden üdvözlésre igen melegen válaszolt. A közgyűlési teremben folytatott üdvözlések után a főispán a hivatalában fogadta a tüzoltótestület küldöttségét, amely Papp Ferenc főparancsnok vezetésével jelent meg nála és a szegedi katolikus papság küldöttségét, amelynek nevében Raskó Sándor főesperes-plébános mondott üdvözlő beszédet.

A Délmagyarország

előfizetői engedménnyel vásárolhatnak. Lépjen befizetőkossági szervezetünkbe. Januárban kifizetjük a második év megtakarított összegeit.